

μόνιον. Οί νέοι συντάκται τῆς Ὠρας διὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ εἰς τὰς στήλας τῆς δὲν ἀναγκάζονται νὰ γίνουν εἰμῆ ἀνόητοι. Καὶ οἱ δύο ἐπιλοδοξήσαν νὰ ὑπερακοντίσουν τὰς μωρίας τοῦ παλίμπαϊδος ἁγίου Ἰλαρίωνος (Saint-Hilaire).

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἐζήτησε νὰ παραστήσῃ διὰ τῶν τριῶν ἐγκυκλίων του ὅτι ὁ ἐλληνοτουρκικὸς πόλεμος θὰ ἦναπτε εὐρωπαϊκὴν πυρκαϊάν.

Οἱ κανδυλανάπται τῆς Ὠρας τῶδεσαν κόμπο καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου διότι δὲν ἐκμεταλλεύεται τὴν θέσιν αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, ἣν ὁ μὲν παραβάλλει ἀπρὸς ἄνθρωπον πάλλοντα ἀνημμένην δάδα ἐπὶ φοβερᾶς συσσωρεύσεως ἐκρηκτικῆς ὕλης, ὁ δὲ ἀπρὸς Αἰόλον κρατοῦντα τὸν ἀσκὸν φοβεροῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου» καὶ διότι δὲν ὑπαγορεύει τοὺς ὅρους του εἰς τὰς δυνάμεις!

Τί ξυπνοὶ!

Ἄν τὰ ἰδῆ αὐτὰ ὁ ἅγιος Ἰλαρίων θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι εἶπέ ποτε ὁ εὐφυῆς συμπολίτης του Ῥιβαρόλ: «Δὲν μπορεῖ νὰ πῆ μὲν ἀνοησία χωρὶς νὰ φωνάξουνε: Κλέφτης!»

Ὁ Σιαμφὼρ διηγεῖται ὅτι ἠθέλησέ ποτε νὰ γράψῃ ἐγκώμιον Κορηλίου καὶ Ῥακίνα· ἀλλὰ καθὼς ἔξυπνος ἄνθρωπος λέγει ἐπιροίμησε νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις: Ὁ εἰς ὠρομάζετο Ἰωάννη Ῥακίνας, ὁ ἄλλος Πέτρος Κορηλίος.

Τοὺς ποιοῦντας διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο ἀρχιπολιτευομένων μας καὶ νομίζοντας ὅτι ὅτι δὲν κάμνει δ.εἰ.θ. καμὴ ὁ ἄλλος, ἀποφασίζοντες ὅτι δὲν κάμνει δ.εἰ.θ. καλεῖται Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος καὶ ὁ ἄλλος Χαρίλαος Τρικούπης.

Ἡ ἐντύπωσις ἣν γεννᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Saint-Hilaire εἶναι Sancta hilaritas.

Δύο χαρακτηρισμοὶ ἐκ τοῦ δήμου περὶ τῆς ἐν Πειραιεῖ ὑποδοχῆς τοῦ κ. Τρικούπη τὰ λέγουν ὅλα.

Ὁ εἰς ἔλεγε:

— Βρὲ Κωνσταντῆ, κρυὴ καὶ παρότη.

Καὶ ὁ ἄλλος:

— Μπουνάτσα, Θανάση μου, μπουνάτσα.

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἀναμένοντας εἰς τοῦ Τσελέπη ἵνα ὑποδεχθῶσι τὸν ἐκ τοῦ θριάμβου του ἐπανερχόμενον ἀέξοχον ἄνδρα τοῦ Κατακόλου μᾶς ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων ἐχόντων ἀνοικτὴν τὴν παλάμην καὶ τοῦ μὲν ζητοῦντος χαρτοφυλάκιον, τοῦ ἄλλου θέσιν, τοῦ τρίτου σύμβασιν καὶ τοῦ τετάρτου προξενεῖον.

Τί Τσελεπήδες!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Δύο φίλοι ἦσαν οἰκειότατοι τῆς οἰκογενείας Τ.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μίαν ἐσπέραν ἀπεπειράθη ἀποπλάνησιν τῆς συζύγου τοῦ κ. Τ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Τ. τὸ ἐμάνθανε καὶ ἐσπευδε νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν ἕτερον τῶν φίλων τὴν ἀπορίαν του διὰ τὸ τέλος μῆμα ἐκ μέρους τοιοῦτου φίλου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπα τὸν τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του.

Ἐρυθρά! ἀρετὰ βλάκες ἦσαν οἱ ἀνάδοχοι τῶν θαλασσῶν. Νὰ σὲ λέγουν ἐξαφνα: Ἡ Μαύρη θάλασσα, ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ Κιτρίνη θάλασσα, χωρὶς οὔτε ἡ πρώτη νὰ παρήγαγε ποτὲ μελάνην, οὔτε ἡ δευτέρα νὰ ἦναι αἱματόχρους, οὔτε τῆς τρίτης τὸ ὕδωρ πηγνύμενον νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσίον· ἐνῶ καὶ αἱ τρεῖς παράγουσιν ἐξαιρετὸν ἄλας ὅπως ὅλαι αἱ θάλασσαί· εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ διήρουν οἱ ἀστρονόμοι τὸν οὐρανὸν εἰς Μαῦρον οὐρανὸν, Κίτρινον οὐρανὸν καὶ Ἐρυθρὸν οὐρανὸν, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς εἶναι καὶ θὰ ἦναι παντοῦ καὶ πάντοτε, γλαυκὸς καὶ κυανοῦς· καὶ ἅμα ὁ οὐρανὸς εἶναι κυανοῦς καὶ ἡ θάλασσα θὰ ἦναι κυανῆ, διότι ὡς ἀγαθὸν καὶ διαυγὲς κάτοπτρον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ δεῖξῃ τὸ χεῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ καταβολῆς τῆς φύσεως, δὲν ἐχόρτασεν αὐταρέσκως εἰς τὸν καθρέπτην του θαυμάζων τὰ κάλλη του. Ἐνίοτε ὁ οὐρανὸς οὗτος κατηφεῖ καὶ εἰς τὸ μέτωπόν του βλέπει κυανὰ σύννεφα ὡς ζέπλεχα μαλλιά καὶ τὰ μάτια του θαμβόουν (à la Parascho) καὶ ἡ ὄψις του ἀπὸ γαλανῆς καὶ γλυκείας γίνεται μαύρη σὰν Κόλασις—ὁμοιάζει δηλ. ταῖς εὐμορφαῖς ἐκείναις αἵτινες ἀγριεύουν καὶ κατσουφιάζουν, διότι δὲν τὰς ὑπῆγεν ὁ σύζυγος εἰς τὸ θέατρον, ἢ ταῖς ἀρνεῖται τὸ τάδε μεταξωτόν—τότε ἤξεύρετε τί κάμνει ἡ θάλασσα; Ὁ,τι κάμνει ὁ καθρέπτης ὅταν σταθῇ ἀπέναντί του ἡ ὠραία θυμωμένη. Ὁ καθρέπτης πιστότατα δεῖκνυε πρόσωπον μαινάδος ἢ Μηδείας,

ἡ θάλασσα ἀπὸ μέρους τῆς φουσκώνει κυματώδη σύννεφα, ἀγριεύει, ἐξεγίρεται, καὶ τότε μόνον καταπραῖνεται ὅταν ὁ δεσποτικὸς οὐρανὸς χορτάσας ἀπὸ θυμὸν, αἰθριᾶ, γαληνῆ καὶ ἡρεμεῖ. Ὡστε μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ Γεωγράφοι μετὰ τὰς βαπτιστικὰς τῶν τὰς ἐρυθρᾶς, τὰς κιτρίνας καὶ τὰς μαύρας, αἱ θάλασσαί ὄλων τῶν μερῶν εἶναι ὁμοίαι τὸ χεῶμα, ὅπως οἱ οὐρανοὶ ὄλων τῶν τόπων εἶναι ἀπαράλλακτοι.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν κυανῆν ταύτην Ἐρυθρὰν δὲν ἐβλεπον παρ' αὐτὴν καὶ τὸν οὐρανόν. Ὅταν τέλος πάντων διέκρινα ἀπεράντους ἀμμώδεις ἐρήμους μετὰ τινὰς λόφους φέροντας εἰς τὰς κορυφὰς τῶν νεφέλας καὶ εἰς ἕν μέρος ἐπὶ τῆς παραθαλασσίας ἄμμου ἐν παμμέγεθες λευκὸν ὄστρεϊδιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζες ὅτι ἐξέβρασεν ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος ὅσον τὸ ἐπλησίαζες μετεσχηματίζετο, ἐμεγάλωνεν, ἠλλοιοῦτο, διεστέλλετο, συνεστέλλετο καὶ ἐπὶ τέλους μετεμορφώθη εἰς πόλιν ἱστορικὴν διὰ τοὺς Ἀραβας καὶ ἁγίαν διὰ τοὺς Μωαμεθανούς, καλουμένην Δζέδδαν.

**

Οὐδεμίαν ἐτυμολογίαν εὕρισκω εἰς τὸ Δζέδδα. Τὴν ἀπορίαν μου ταύτην θὰ λύσῃ ἡ Διάππαρηγόπουλος ὁ ἱστορικὸς, ὁ ἔχων σ... με Ἀραπίνας σχέσεις· ὅσον διὰ